

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת תבוא

לא רק אומרים - "עושים" תודה

בפרשתינו אנו מוצאים את הציווי על מצוות הבאת ביכורים לבית המקדש. ביכורים - מלשון "בכור" - הפירות הראשונים והטובים מכולם, הם המובאים לביכורים. בכך אנו מביעים את הכרת התודה שלנו לה' שנתן לנו את הפירות.

לא רק במצוות ביכורים אנו מביעים את הכרת הטוב שלנו לה'. כל יום אנו עושים זאת, החל ב"מודה אני לפניך" שאנו אומרים ברגע שאנו מתעוררים, דרך התפילה כולה, ברכת המזון, ואופנים נוספים של הכרת הטוב לה'. אנו מודים לו על הבריאה כולה שהוא מחדש למעננו בכל רגע מחדש, ועל השפע והניסים שהוא מעניק לנו. הרי בכל רגע ורגע של קיומנו אנו תלויים בו יתברך!

יתרה מכך, גם אצל אומות העולם, המכירים בהקב"ה כבורא העולם, יש את העניין של הודאה לה' על האוכל וכו'.

אולם בכל זאת יש דבר מיוחד בביכורים: כאן אנו לא רק אומרים את תודתנו, אלא מביעים אותה במעשה בפועל ממש: לוקחים את ראשונה הפירות שגדלו בשדותינו (משבעת המינים בהם נשתבחה הארץ), ומביאים אותם "לפני ה'", לבית המקדש. דבר זה מבטא את ההכרה המלאה שלא רק שהשפע הזה ניתן בחסדי ה' וברכתו, אלא גם כעת, כשכבר יש לי את השפע הזה, הרי "לה' הארץ ומלואה" - הכל שייך תמיד לקב"ה. לכן אנחנו מביאים לו את ראשית הפרי. ועל ידי פעולה זו של הבאת הביכורים, חודרת תחושת השייכות הקבועה והמוחלטת לה', וכן תחושת הכרת הטוב בכל ישותנו - מחשבתנו (כוונה), דיבורנו ("מקרא ביכורים") ומעשינו.

ישראל הם "ביכורים"!

אם נתבונן לעומק נסיק שמדובר כאן על יותר מסתם הכרת הטוב. בפנימיות יותר, גם אנחנו, עם ישראל, הננו "ביכורים" - מלשון ראשון ומשובח ביותר. ביכורים של הקב"ה. הדבר הראשון והקודם לכל, שבשבילו ברא את העולם. כמאמר חז"ל שכל יהודי חייב לומר "בשבילי נברא העולם". בשביל כל אחד ואחת מישראל - אפילו תינוק שעדיין אינו יודע לדבר, ואפילו יהודי שעדיין אינו מקיים תורה ומצוות והוא בגדר "תינוק שנשבה" (אדם שבשל חינוכו וסביבתו - התנהגותו אינה על פי דרישות התורה). כל יהודי הוא-הוא המטרה בשבילה ברא ה' את העולם ובשבילו גם ניתנה התורה. כי גם בהיותו במצב שלא ניכר עליו הקשר שלו לתורה, הרי הוא בעצם מהותו ביכורים של ה'. וזה עצמו מביא אותו לתורה, שעל ידי לימודה וקיומה יורגש עליו גם פה בעולם הגשמי מעלתו העצמית - ביכורים.

לכן, כאשר האדם מביא את הביכורים לבית המקדש, עליו לקרוא את "מקרא ביכורים", שתוכנו הוא הבעת תודה לה' על חסדיו עמנו עוד מלפני מתן תורה: כשיעקב ברח ללבן וניצל ממנו וכשבני ישראל היו במצרים. כי כל הזמן הזה, עוד לפני שהייתה לעם ישראל שייכות גלויה לתורה, ה' היה עמנו ובחר בנו, משום שאנו ה"ביכורים" שלו בעצם מהותנו עוד לפני התורה ולמעלה מהתורה.

ישראל ותורה - מי קדם למי?

במילה "בראשית", בה פותחת התורה, רמוזות 2 הסיבות בשבילם ברא ה' את העולם: בשביל ישראל שנקראו ראשית, ובשביל התורה שנקראת ראשית. שני אלו (ישראל והתורה) גם קדמו לבריאת העולם. ומי משניהם קודם למי? עיון קל בתורה מלמד אותנו שישראל קדמו:

בשביל פיקוח נפש דוחים את כל התורה כולה, ולא להפך. וכן: התורה פונה וכתובה בשביל בני ישראל "צו את בני ישראל", "דבר אל בני ישראל". צריך את בני ישראל כדי שיקבלו ויקיימו את התורה. ובכל זאת, יהודי שעבר על התורה, ר"ל - יכול לעשות תשובה, כיון שנשמתו מגיעה מ"מקום" שהוא למעלה מהתורה.

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

וביחד עם זה התורה וישראל הם דבר אחד: בני ישראל הם דבר אחד עם הקב"ה ("ישראל וקב"ה כולא חד"), והתורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה, כלומר: גם כן חלק ממנו. אם כן, ישראל והתורה מאוחדים על ידי איחודם עם ה', וממילא עצם מציאותו של היהודי מביאה אותו לקיום התורה והמצוות. אולם בעולם הגשמי בו אנו נמצאים (עולם מלשון העלם), כדי שתתגלה מעלתם של ישראל – הם צריכים לקיים תורה ומצוות, ורק על ידי כך מתגלית מעלתם העצמית, שהיא, כאמור, מעל התורה. ועל ידי כך הם אף מקשרים את התורה עם דרגת אלוקות שהיא מעל התורה.

מקומם של ביכורים בבית המקדש

לפיכך, הבאת הביכורים היא לא רק הכרת הטוב. מדובר גם בהכרזה שאנו מאוחדים עם ה' ומהווים את הביכורים שלו, ובשבילנו נברא העולם: כדי שעל ידי עבודתנו, נגלה את מעלתנו כביכורים. זו גם תכליתם של התורה והמצוות - לגלות ש"ישראל וקב"ה כולא חד". וכלשון הפסוק במצוות ביכורים "והנחתו לפני ה' אלוקיך" המרמז על כך שיהודי הוא תמיד "לפני ה'". דווקא משום שהנשמה נמצאת בתוך הגוף, בעולם תחתון כל כך, גורמת עבודתנו שגם הגוף עצמו יתעלה ויזדכך, ולא רק הנשמה תהיה מאוחדת עם אלוקות אלא גם הגוף. דבר זהה אנו מוצאים במצוות ביכורים: את הביכורים חובה להביא למקדש בתוך כלי. את כלי הכסף והזהב – החזירו לבעליהם, אך את הכלים הפשוטים, של העניים – השאירו בבית המקדש עם הביכורים. אם כך, גם יהודי שבדרגא נחותה ביותר הוא בגדר ביכורים – מטרת בריאת העולם, וחייב לומר "בשבילי נברא העולם". מקומו הוא במקום שם מניחים את הביכורים: בבית המקדש! ומכיוון שאנחנו מטרת הכל, ומאוחדים עם ה', הרי כל רגע ופרט בחיינו הם "לפני ה' אלוקיך" ולפני "הכהן אשר יהיה בימים ההם". אפילו מחשבה דיבור או מעשה אחד – הכל קודש ולפני ה'.

כי תבוא

בהמשך פרשת "כי תבוא" – ועד סיום החומש – מובאים עניינים שונים הקשורים לשמירת כללות התורה והמצוות, ולברית שה' כורת איתנו על כך. לכאורה, מדוע הם בפרשה אחת ובהמשך אחד? מה הקשר של מצוות ביכורים עם "כללות התורה והמצוות"? גם שם הפרשה נראה קצת תמוה – "כי תבוא". בפשטות מילים אלו הינן רק הקדמה למצווה פרטית אחת – ביכורים, שאפשר לקיים אותה רק בארץ, אז מה הקשר לכל שאר הפרשה? והרי שם הפרשה מבטא תמיד את תוכנה! אולם לפי מה שראינו עד כה הדבר מתברר: כאשר נשים אל ליבנו כי למצוות ביכורים מטרה זהה לקיום התורה והמצוות בעולם – גילוי המציאות שישראל הם אחד עם ה' – הרי ברור הקשר שלה בתוך הרצף שבא אחריה.

וכשנזכור שכל רגע ופרט בחיינו הוא קודש ולפני ה', ממילא תתבטל המחשבה כאילו יש רגעים פחות חשובים, שהם "רק" הכנה למצוות וכדומה. כל רגע, כל פרט קטן, כל מעשה או דיבור או מחשבה – הוא המטרה לשמה נבראנו אנו וכל העולם כולו, ולשם כל מעשה אחד כזה ניתנה התורה. הכל מטרה. גם ההתחלה וההכנה לעבודה (לבוא אל הארץ כדי לקיים בה את מצוות ביכורים) כבר בזה יש מטרה ונתינת כח להמשך העבודה עד קיום כל המצוות כולם.

והמסקנה: עד מתי?!

כשעומדים בחודש אלול, חודש חשבון הנפש, נזהרים יותר מתמיד בקיום המצוות ובהקפדה על כל מעשה שעושים. זו ההדגשה: אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר נתבונן כראוי, שגם מחשבה, דיבור או מעשה זה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלוקיך, והכהן אשר יהיה בימים ההם מקפיד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

על כל תנועה שלו – ודאי נשתדל ונתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתנו ייעשה במלא תשומת הלב והזהירות. ולא רק מקפידים על מעשינו אנו, אלא גם משתדלים להשפיע בכך על יהודים נוספים. כל זה נעשה עוד יותר בתשומת לב כאשר אנו מצויים ב12 הימים האחרונים של החודש – שמהווים את ההזדמנות לעשות תשובה על 12 חדשי השנה, כל יום על חודש אחד. ומאחר שאנו ביכורים לה', ואחד איתו, הרי בעצם אין לנו שייכות לגלות כלל. מקומם של הביכורים הוא בבית המקדש, "לפני ה' אלוקיך". כל מציאות הגלות אינה אלא בכדי שיהודי בעבודתו את ה' יגלה את מציאותו האמיתית, שהוא "ביכורים" ומאוחד עם ה' ולכן ביכולתו לפעול אצלו יתברך, לבטל את הגלות ולהפוך אותה לגאולה. כפי שהיה בגלות מצרים, שהצעקה אל ה' מהגלות הביאה את יציאת מצרים, כך צעקתנו עכשיו תפעל את הגאולה האמיתית והשלימה. ומכיוון שזהו עניין הכי עיקרי שהזמן גרמא, כי לפי כל הסימנים הגאולה הייתה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב, לכן עלינו לבקש ולצעוק לקב"ה: אנא רחם, הוצא כבר את בני ישראל מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקו תיכף ומיד ממש!

"הכהן אשר יהיה בימים ההם" מסתכל על כל תנועה (מדברי הרבי בשיחה)
ובהתחשב בכך שכל אחד ואחת מישראל הוא "ביכורים" שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלוקיך" לבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בענייני החול שלו...מובן עד כמה צריך הוא להיזהר בכל מה שהוא עושה.
ואפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן כראוי, שגם מחשבה, דיבור או מעשה זה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, **לפני ה' אלוקיך – והכהן אשר יהי' בימים ההם** מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

להשתדל ולשמור שכל מחשבה, דיבור או מעשה יהיו כראוי, שכן כל פרט כזה הוא חלק מה"ביכורים" המובאים לבית המקדש, לפני ה', ו"הכהן אשר יהיה בימים ההם" מקפיד על כל תנועה. **ל**דאוג להשפיע גם על יהודים אחרים סביבו שיעשו את עבודתם בשלמות בחודש אלול, וכן בהמשך – כולל חודש תשרי.

לבקש בקול רם מה' "עד מתי?!" אנא רחם והבא כבר את הגאולה.

להשתדל ולספק את צרכי החגים לאלו שזקוקים לכך.